

<http://hallofpeople.com/gr/>

Χόρχε Λουίς Μπόρχες

Επιλεγμένα ποιήματα

Ποίημα στους φίλους

Δεν μπορώ να σου δώσω λύσεις
για όλα τα προβλήματα της ζωής σου,
ούτε έχω απαντήσεις
για τις αμφιβολίες και τους φόβους σου ·
όμως μπορώ να σ' ακούσω
και να τα μοιραστώ μαζί σου.

Δεν μπορώ ν' αλλάξω
το παρελθόν ή το μέλλον σου.
Όμως όταν με χρειάζεσαι
θα είμαι εκεί μαζί σου.

Δεν μπορώ να αποτρέψω τα παραπατήματα σου.
Μόνο μπορώ να σου προσφέρω το χέρι μου
να κρατηθείς και να μη πέσεις.

Οι χαρές σου, οι θριάμβοι και οι επιτυχίες σου
δεν είναι δικές μου.
Όμως ειλικρινά απολαμβάνω να σε βλέπω ευτυχισμένο.

Δεν μπορώ να περιορίσω μέσα σε όρια
αυτά που πρέπει να πραγματοποιήσεις,
όμως θα σου προσφέρω τον ελεύθερο χώρο
που χρειάζεσαι για να μεγαλουργήσεις.

Δεν μπορώ να αποτρέψω τις οδύνες σου
όταν κάποιες θλίψεις
σου σκίζουν την καρδιά,
όμως μπορώ να κλάψω μαζί σου
και να μαζέψω τα κομμάτια της
για να την φτιάξουμε ξανά πιο δυνατή.

Δεν μπορώ να σου πω ποιος είσαι
ούτε ποιος πρέπει να γίνεις.
Μόνο μπορώ
να σ' αγαπώ όπως είσαι
και να είμαι φίλος σου.

Αυτές τις μέρες σκεφτόμουν
τους φίλους μου και τις φίλες μου,
δεν ήσουν πάνω
ή κάτω ή στη μέση.

Δεν ήσουν πρώτος
ούτε τελευταίος στη λίστα.
Δεν ήσουν το νούμερο ένα ούτε το τελευταίο.

Να κοιμάσαι ευτυχισμένος.
Να εκπέμπεις αγάπη.
Να ξέρεις ότι είμαστε εδώ περαστικοί.

Ας βελτιώσουμε τις σχέσεις με τους άλλους.

Να αρπάζουμε τις ευκαιρίες.
Να ακούμε την καρδιά μας.
Να εκτιμούμε τη ζωή.

Πάντως δεν έχω την αξίωση να είμαι
ο πρώτος, ο δεύτερος ή ο τρίτος
στη λίστα σου.

Μου αρκεί που με θέλεις για φίλο.
Ευχαριστώ που είμαι.

[πηγή: Χόρχε Λουίς Μπόρχες, *Ποιήματα*,
μετάφρ. Δ. Καλομοίρης ,
Ελληνικά Γράμματα, 1995]
Αναδημοσίευση από: digitalschool.minedu.gov.gr

Μαθαίνεις

Μετά από λίγο μαθαίνεις
την ανεπαίσθητη διαφορά
ανάμεσα στο να κρατάς το χέρι
και να αλυσσοδένεις μια ψυχή.

Και μαθαίνεις πως Αγάπη δε σημαίνει στηρίζομαι
Και συντροφικότητα δε σημαίνει ασφάλεια

Και αρχίζεις να μαθαίνεις
πως τα φιλιά δεν είναι συμβόλαια
Και τα δώρα δεν είναι υποσχέσεις

Και αρχίζεις να δέχεσαι τις ήττες σου
με το κεφάλι ψηλά και τα μάτια ορθάνοιχτα
Με τη χάρη μιας γυναίκας
και όχι με τη θλίψη ενός παιδιού

Και μαθαίνεις να φτιάχνεις
όλους τους δρόμους σου στο Σήμερα,
γιατί το έδαφος του Αύριο
είναι πολύ ανασφαλές για σχέδια
...και τα όνειρα πάντα βρίσκουν τον τρόπο
να γκρεμίζονται στη μέση της διαδρομής.

Μετά από λίγο καιρό μαθαίνεις...
Πως ακόμα κι η ζέστη του ήλιου
μπορεί να σου κάνει κακό.

Έτσι φτιάχνεις τον κήπο σου εσύ
Αντί να περιμένεις κάποιον
να σου φέρει λουλούδια

Και μαθαίνεις ότι, αλήθεια, μπορείς να αντέξεις

Και ότι, αλήθεια, έχεις δύναμη

Και ότι, αλήθεια, αξίζεις

Και μαθαίνεις... μαθαίνεις

...με κάθε αντίο μαθαίνεις

ΕΣΥ

Μονάχα ένας άνθρωπος γεννήθηκε, μονάχα ένας άνθρωπος πέθανε σ' ολόκληρη τη γη. Υποστηρίζοντας το αντίθετο, κάνεις απλώς στατιστική, μια ανέφικτη προέκταση.

Ανέφικτη, σα να εξισώνεις τη μυρουδιά της βροχής με το χτεσινοβραδινό σου όνειρο.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Οδυσσέας, ο Άβελ., ο Κάιν, ο πρώτος άνθρωπος που ταξινόμησε τους αστερισμούς, κείνος που ύψωσε την πρώτη πυραμίδα, αυτός που έγραψε τα εξάστιχα του βιβλίου των Αλλαγών, ο σιδεράς που χάραξε τα ρουνικά στο σπαθί του Χένγκιστ, ο τοξότης Ειναρ Ταμπάρσκελβερ, ο Λουίς δε Λεόν, ο βιβλιοπώλης που γέννησε τον Σάμιουελ Τζόνσον, ο κηπουρός του Βολταίρου, ο Δαρβίνος στην πλώρη του Beagle, ένας Εβραίος στο θάλαμο αερίων και, με τον καιρό, εσύ και εγώ.

Μονάχα ένας άνθρωπος πέθανε στην Τροία, στον Μέταυρο, στο Χέηστινγκς, στο Άούστερλιτς, στο Τραφάλγκαρ, στο Γκέττισμπεργκ.

Μονάχα ένας άνθρωπος πέθανε στα νοσοκομεία, στα καράβια, σ' αβάσταχτη ερημιά ή στην κρεβατοκάμαρα της ρουτίνας και των ερώτων.

Μονάχα ένας άνθρωπος κοίταξε την απέραντη αυγή.

Μονάχα ένας άνθρωπος αισθάνθηκε στον ουρανό του τη δροσεράδα του νερού, τη γεύση των καρπών και της σάρκας.

Μιλάω για τον έναν, τον μοναδικό, αυτόν τον πάντα μόνο.

Συλλογή: «Χόρχε Λουίς Μπόρχες - Ποιήματα» - Εκδόσεις Πατάκη

Από enallaktikidrasi.com/2014/06/xorxe-louis-mporxes-esy

Τα βιβλία μου

Τα βιβλία μου (που δεν ξέρουν πως υπάρχω)
είναι κομμάτι του εαυτού μου όπως κι αυτό το πρόσωπο
με τους γκρίζους κροτάφους και τα γκρίζα μάτια
που μάταια αναζητώ ψηλαφώντας
με την παλάμη τα κρύσταλλα.
Με κάποια εύλογη πικρία
συλλογίζομαι πως οι λέξεις που ουσιαστικά
με εκφράζουν βρίσκονται μέσα σ' εκείνες τις σελίδες
που αγνοούν την ύπαρξη μου,
όχι σ' αυτές που έχω γράψει.
Καλύτερα έτσι. Οι φωνές των νεκρών
θα μου μιλούν για πάντα.

Το σκοτεινό τριαντάφυλλο (La rosa profunda, 1975)